

lysvaagen og havde med et lille, bekræftende Nik beseglet Pers Skæbne.

„Det er altsaa Deres Mening,“ — tog nu Max Bernhardt tilsyneladende ganske ligegyldig tilorde — „at De ikke vil gøre Oberst Bjerregrav — og dermed os — den ønskede Indrømmelse?“

„Ja.“

„Og det er Deres endelige Svar?“

„Absolut!“

„Ja — mine Herrer! — saa er vi færdige. Vort Forslag er ikke bleven akcepteret, altsaa lader vi Sagen falde. Jeg tager næppe fejl i, at der ikke har været nogen stærk Stemning for den hos de Herrer, saa jeg skal undlade at udtale nogen Beklagelse over Resultatet.“

Hermed rejste Max Bernhardt sig. Og en efter en stod nu ogsaa de andre op, de fleste med en Følelse af Lettelse ved saa uventet hurtigt at være bleven befriet for dette i deres Øjne dødfødte Projekt. Enkelte af dem var dog noget misfornøjede med den hovedkulds Afslutning. Navnlig galdt dette Proprietær Nørrehave, der var bleven svært imponeret af Pers Optræden og nu blev ved at følge ham med sine smaa Svineøjne, mens Per — efter en hurtig og skødesløs Hilsen — stormede ud af Stuen fulgt af Ivan.

Saasnart Døren havde lukket sig efter dem, slog Max Bernhardt igen til Lyd og sagde:

„Det er vel overflødigt at tilføje, at jeg ikke hermed har opgivet Frihavns-Tanken. Jeg kan allerede meddele de Herrer, at den i den allernærmeste Fremtid vil blive taget op paa et andet og — som jeg tror — adskilligt fornuftigere